

„Kdo?“ sem vprašal začuden.

„Tristan in Isolda vendar!“ se je zasmejala gospa, očitno vesela mojega začudenja.

Jaz sem vpraševaje pogledal profesorja, Naglič pa je mislil, da gre za bistroumen dovtip, ki ga ni mogel razumeti, in je pohitel s svojim uslužnim „He-he-he! Tristan in Isolda! He-he-he!“

Stopili smo k oknu in zagledali na dvorišču goloba in golobico, ki sta — sedaj že v slogi — molče pobirala drobtine po tleh. Bil je res krasen, nenavaden par. On širok, resen, dostojanstven in tako sijajen, da že skoro ni več bilo stanu primerno; ona vitka, gibčna in kar je bilo na prvi pogled spoznati, precej lehkomišeln. Posebno lep je bil na obeh širok pernat ovratnik, v katerem se je drobna glava skoro izgubljala. Te vrste golobje nehoti spominjajo na stare slike Marije Stuart.

„Ali sta to Tristan in Isolda?“ sva vprašala z Nagličem skoro hkrati.

„I — seveda!“ je dejala gospa, kot bi se to razumelo samo po sebi. „In kaj se Vam zdi na njiju najbolj zanimivo?“

„Mene zanima vprašanje, ali bo Isolda popoldne zahtevala ločitev zakona, ker ji Tristan ne dela med kosilom komplimentov,“ sem se jaz nerodno pregrešil zoper vljudno družabno miroljubnost, kakor vedno, kadar v svojo nesrečo poizkušam biti dovtipen.

Toda Naglič je hitro poudaril zanimivo dejstvo, da „opaža tudi na Tristanu in Isoldi, kako je že narava sama dala vsem ženskam neke posebne... (beseda mu ni hotela hitro na jezik)... posebne splošne lastnosti, ki jih moški nimajo, da jih je obdala z nekim prav posebnim čarom, z neko... kako bi najbolje rekel?... z nekim idealnim leskom kraljujoče slabosti... da, kraljujoče slabosti, to je beseda!“ — S tem spretnim poklonom je popravil mojo neumnost, za kar mu tukaj izražam najodkritosrčnejšo zahvalo.

„Ne previsoko, ne previsoko! Hotela sem Vas opozoriti samo na to, da ima Tristan desno oko rdečkasto... pogledjte, sedaj se je ozrl gor!... in levo temnorjavo.“

Mi smo bili malo razočarani, profesor pa je zamahnil z roko in rekel:

„To nas moške nič ne briga. Zanimalo pa bo vaju morebiti, da sta Tristan in Isolda kriva moje sedanje nesreče.“

„Kake nesreče neki, he-he-he?“ je vprašal Naglič.

„Moje ženitve, sevé,“ je odgovoril profesor resno.

Naglič in jaz sva se zasmejala, gospa pa je hinavsko pogledala v strop in deklamirala:

„Nehvaležnost je plačilo sveta... Toda radovedna sem vendar, kako to misli gospod profesor.“

„Tebi je ta povest po večini že znana, ampak gostom jo vendarle lahko povem. Dajte, sedite! Ali bomo dobili še eno kavo? No, prav.“

Mi smo zopet sedli, gospa je spustila rulete in profesor je začel:

SV. JANEZ NEPOMUČAN FR. ROBBA
(Cerkv sv. Florjana v Ljubljani)

„Ko sem pred poltretjim letom končal izpite, so mi živci omagali, kakor počene strune. V šoli je bilo vse narobe. Nikdar nisem bil tako vnet kakor tisti profesor, o kateremu pripoveduje Gogol, da je iz zgolj navdušenja za zgodovino lomil stole med predavanjem; toda takrat so mi odpovedale vse moči.